

Αγαπητή σύνταξη.

Σας παρακαλώ, εάν υπάρχει ενδιαφέρον από τους ειδικούς πχ ζωγράφους, μουσικούς, στιχουργούς, τραγουδιστές, κτλ. να δημιουργήσουμε κάτι για την πολυπόθητη ζωή μας βάση των σκέψεών μου. Και με την δική τους εμπειρία για να δημιουργήσουμε ημέρα Γιορτής της ζωής παγκοσμίως. Με τη σημαία της, τον ύμνο της, με φρεστιβάλ κλπ. Μπορούν να επικοινωνήσουν με την εφημερίδα "Ο Κόσμος" και η διεύθυνση θα με ενημερώσει.

Ο ύμνος της ζωής The life oath

Σε υμνούμε όλοι μας ζωή
μας δίνεις την αναπνοή.

Που αναπνέουμε να ζούμε
και συνεχίζει η ζωή.

Πολύμορφη είσαι ζωή
που κατοικείς μόνο στη γη.

Μας είσαι απαραίτητη
σε όλη την οικουμένη.

Η αναπνοή το δώρο σου
ανταμοιβή δεν έχει.

Κάτω από τη σημαία σου
θα τραγουδά τον ύμνο σου.

Όλη η οικουμένη
Ζωή μου πολυπόθητη,
Ζωή αγαπημένη.

Με εκτίμηση
Πάνος Ξουλεής

Ζωή πολύμορφη

Γιατί πολύμορφη ζωή
δεν ασχολήθηκε κανείς
να σε σημαιοστολίσει.

Να σε σεβόμαστε όλοι μας
να γλυκοτραγουδάς
τον ύμνο σου, γλυκειά ζωή.

Απλόχερα δωρίζεις ζωή
σε ότι ζει πάνω στη γη
οι άνθρωποι δεν σε τιμήσαμε, γιατί;

Πρέπει να σε τιμήσουμε
πρέπει να σε στολίσουμε
πρέπει να σε υμνήσουμε.

Από τα χρώματά σου
σημαία να σου ράψουμε
από την σύνθεσή σου.

Ο Ήλιος (σκούφος) χρυσαφής
Λευκό (πουκάμισο) ο καθαρός αέρας
Πράσινο (Γιλέκο) η παραγωγή
Νερό (φουστάνι) θαλασσί.

Αυτά εσένα συνθέτον ζωή
που όλους μας ζωογονείς
άπαξ και βγούμε στη ζωή.

Θα σε τιμήσουμε
θα σε σημαιοστολίσουμε
θα σε ευγνωμονούμε
τον ύμνο σου όλοι θα τραγουδούμε.

Πάνος Ξουλεής

Της μοίρας τα γραμμένα σαν η δύση ζυγώνει

Έφυγες κάποιον καιρό
σε ξένα πήγες μέρη
το βράδυ ήταν βροχερό
δεν πρόβαλλε το αστέρι.

Άφησες βαρύ καμμό
κρυφή γκρέμισες ελπίδα
το παιδικό σ'αγαπώ
έσβησε σε ξένη πατρίδα.

Είπες, ξανά θα γυρίσω
καινούρια να χτίσουμε φωλιά
για πάντα κοντά σου
να καθίσω
μέχρι τα γηρατειά.

Χρόνια περάσανε πολλά
αγέρας τα πήρε ένα βράδυ
γκρέμισε την παιδική φωλιά
πυκνό, άπλωσε σκοτάδι.

Μοναξιά και άνοστη ζωή
όνειρα, που πήγαν χαμένα
βαριά ζυγώνει η αυγή
και πιο βαριά τα ξένα.

Χρόνια γυρίζω μοναχός
ίσως και σ'απαντήσω
έχει βαρύνει ο καμμός
και πριν, τον κόσμο αφήσω.

Εκεί που κάποτε μαζί
τα πήρε, το ποτάμι
τίποτα πια δεν ζει
λίγοι - ξεροί - μονάχα θάμνοι.

Στέκομαι λίγο και κοιτώ
ραγίζει η καρδιά μου
αναστενάζω και πονώ
καυτά τρέχουν τα δάκρυσά μου.

Ρήμωσε πια το πατρικό
χορτάρισε η αυλή σου.
Θυμάμαι είπες σ'αγαπώ
παντοτεινά δική σου.

Έρημη για χρόνια
η ακρογιαλιά
κύματα πέφτουν μανιασμένα
αγνά τρέχαμε παιδιά
ζούσες μόνο για μένα.

Ειρωνεία και ατυχία
με ζώνουν
δεν βλέπω την μορφή σου
τα μάτια μου θολώνουν
θυμάμαι το κάποτε δική σου.

Έφυγε η νιότη παντοτεινά
άλλους γνώρισε ανθρώπους
λιγοστά της νύχτας τα πουλιά
σε ξένους πήγε τόπους,

Νιώθω κρύα την κάμαρά μου
την Παναγιά κρατώ αγκαλιά
ο χρόνος σκέπασε
τα όνειρά μου
παρηγοριά,
εγγόνια και παιδιά.

Μυριστό απλώνω λιβάνι
ίσως και λησμονήσω
της προδοσίας το στεφάνι
στην άβυσσο να ρίξω.

Μετά τιμής
Από Ι.Γ. Βασιλείου

